

nytt aktiebref utan att stämpelbelägga detsamma måste anses desto mera förklarlig, som enligt den ifrågavarande förordningen underlåtenhet att åsätta däri föreskrifven stämpel på aktiebref och lottbref är belagd med särdeles högt bötesansvar. Af dessa skäl och då, efter min uppfattning, anledning synes saknas att vid utgifvande af aktiebref i inländskt aktiebolag eller lottbref i inländskt solidariskt bankbolag fordra stämpelafgift i annat fall, än att antingen bolaget är nybildadt eller aktiebrefvet, resp. lottbrefvet utfärdas, för ökning af aktiekapital, resp. grundfond eller genom tillskott af kommanditdelägare bildad särskild fond, hemställer jag,

att Riksdagen måtte besluta sådant tillägg till eller förtydligande af förordningen angående stämpelafgiften den 2 juni 1899, som innebär, att stämpel ej behöfver vid utgifvandet åsättas aktiebref i inländskt aktiebolag eller lottbref i inländskt solidariskt bankbolag, därest ej antingen bolaget är nybildadt eller aktiebrefvet utfärdas för ökande af det vid bolagets bildande tecknade aktiekapitalet eller lottbrefvet utfärdas för ökning af grundfonden eller genom tillskott af kommanditdelägare bildad särskild fond.

Stockholm den 24 jan. 1907.

F. C:son Wachtmeister.

N:o 20.

Af herr **Nyström, Johan Fredrik**, i anledning af Kungl. Maj:ts förslag till lag om rikets vapen.

Genom nådig proposition (n:o 17) har Kungl. Maj:t föreslagit Riksdagen att antaga ett förslag till »Lag om rikets vapen». I § 2 mom. 5 af nämnda lag heter det: »Skölden täckes af en kunglig krona, och under densamma hänga de kungliga riddarordnarnas insignier».

Bland dessa riddarordnar finnes ett kuriosum, som saknar motsvarighet i något annat land, nämligen Karl XIII:s orden. Den instiftades 1811 för att, såsom det heter i stadgan för densamma, tjäna till belöning och utmärkelsetecken för de förnämsta ämbetsmännen inom ett enskildt »aktningsvärdt svenskt samfund». Att inrätta en rikets orden för ett sådant enskildt samfund uppfattades säkerligen, redan då det skedde, som en löjlighet, men att denna orden ännu existerar, att den förlänar sina innehafvare rang af tromän, d. v. s. likställer dem med landshöfdingar och generalmajorer, är enligt nutida uppfattning en absurditet. Att man inom Riksdagen icke för längesedan föreslagit denna ordens afskaffande torde bero därpå, att våra lagar icke tala om riddarordnarna på annat sätt, än att R. F. § 39 förbjuder prins, som under Konungens frånvaro förer riksstyrelsen, att »riddarvärdighet utdela». Det har sålunda saknats tillfälle att genom förslag om en lagändring få denna egendomliga kvarlefva af Karl XIII:s regeringsverk-samhet afskaffad.

Då nu en kunglig proposition föreslår Riksdagen att besluta, att insignierna af detta utmärkelsetecken inom ett enskildt — låt vara mycket »aktningsvärdt» — samfund skola hänga under skölden i det stora svenska riksvapnet, synes det mig vara Riksdagens plikt att däremot inlägga en bestämd gensaga.

Det kan emellertid sättas i fråga, om öfver hufvud taget några ordensinsignier böra hafva plats i riksvapnet. Detta vapen är liksom flaggan en symbol för fosterlandet: hvarken vapen eller flagga få användas af någon, som icke är svensk. Däremot äro ordnarna, så att säga, internationella utmärkelser: de bortgifvas äfven åt utlänningar och kunna bäras t. o. m. af landets uppenbara fiender. Man kan då med skäl fråga: hvad hafva sådana prydnader att göra i rikets vapen? Möjligen är det af denna hänsyn, som ett och annat land, t. ex. Nederländerna, underlåtit att upptaga några ordensinsignier i sina riksvapen.

Af de länder åter, som detta gjort, är det intet, som i vapnet upptagit en så fullständig profkarta på sina ordensinsignier, som Sverige enligt det nu framlagda förslaget skulle göra. De allra flesta andra länder hafva nöjt sig med att insätta sin förnämsta orden i vapnet; såsom exempel härpå må anföras Danmark, England, Ryssland, Sachsen och Österrike.

Ehuru jag af skäl, som redan äro antydda, helst skulle se, att alla dessa ordensinsignier uteslötes ur vårt riksvapen, vill jag dock, då till äfventyrs en sådan åtgärd skulle på något håll kunna anses vara allt för »radikal», inskränka mig till att föreslå, att vi måtte nöja oss med